

Het voorhangsel gescheurd

An abstract painting featuring thick, expressive brushstrokes. The composition is dominated by vertical bands of color: deep reds on the left and right, and various shades of blue and white in the center. A prominent white cross-like shape is formed by the central vertical and horizontal strokes. The overall effect is one of dramatic contrast and emotional intensity.

Pasen 2016

in het licht van de Hebreeënbrief

“Een weg naar nieuw leven gebaad – door het voorhangsel heen...”

Dat voorhangsel dat hing er niet voor niets... in de tempel van Israël.

Want mensen en heiligheid... dat gaat altijd mis. Juist Israël weet dat, van oudsher.

Het gaat altijd mis als mensen denken dat ze een directe toegang tot God hebben.

Als heiligheid te dichtbij is... als mensen denken dat het heilige bereikbaar is, tastbaar, grijpbaar... heiligt voor je het weet het doel de middelen.

De uitroep ‘God is groot’, ‘Allah Akbar’ of ‘Gott mit uns’ is maar zo een alibi voor het meest gruwelijke geweld.

Altijd als mensen een greep doen naar de goddelijke heiligheid, als mensen menen dat hun zaak en Gods zaak samenvallen, dan vallen er slachtoffers. Gruwelijk veel slachtoffers.

Dat voorhangsel in de tempel hangt er niet voor niets. Heilzame scheiding brengt het aan. God is in de hemel, en jij bent op aarde... zo vertelt het voorhangsel.

De aarde is voor aardse dingen. Voor aardse idealen. Voor aardse doelen. En grijp vooral niet te hoog. Want

dan grijp je boven jezelf. Dan maak je jezelf tot God. En echt, dan gaat het altijd weer mis.

Dat voorhangsel leert mensen respect. Niet álles komt ons mensen toe. Er is een grens. Altijd. Een heilzame grens. Die alles relativeert. Alles. Geen aardse waarheid is dé waarheid. Geen aards ideaal valt samen met het Koninkrijk. Geen aardse zede of moraal valt ooit samen met hemelse heiligheid. Geen aardse woede rechtvaardigt de ultieme straf – mij komt de wraak toe... zo klinkt het van achter dat voorhangsel. Hoe heilzaam.

O zeker, het is een kwetsbaar doek, dat voorhangsel. Je kunt het zo forceren. Opzij duwen. Kapotscheuren. En dan een greep doen naar het heilige. Het voorhangsel kan dat niet voorkomen. Maar het is wel een waarschuwing... Doe het niet. Om Gods wil, doe het niet. Wees niet al te heilig, als mens. Wees niet al te rechtvaardig. Wees niet al te boos. Want het gaat fout. Altijd fout.

Dat voorhangsel hangt er niet voor niets. Maar vandaag gaat het open. Niet omdat wij het forceren. Niet omdat voor de zoveelste keer mensen de Heilige voor hun karretje willen spannen.

Maar omdat deze Hogepriester ons voorgaat. Een hogepriester die in volkomen kwetsbaarheid zichzelf als offer geeft. Hij is onze bloedsbroeder – niet minder dan dat. Zijn bloed is ons bloed. Zijn leven is ons altijd weer corrupte leven. Is onze eeuwige hang naar geweld, naar macht... ons veel te grote ego... hij draagt het allemaal bij zich. Om het daar, als offergave, allemaal af te leggen. Eindelijk te laten... heiligen.

Het voorhangsel zal scheuren – wij zullen het horen.

En durf dan te kijken!

Nieuw leven is wat ons getoond wordt, daar achter dat gordijn. De nieuwe mens die wij mogen zijn. Zullen zijn.

Een eens en vooral geheiligde mens.

Een mens één en al liefde en goed doen.

En die mens... ben jij.

Dat is wat wij zien als straks het voorhangsel scheurt.